

Ο ΠΡΑΓΜΑΤΟΓΝΩΜΩΝ

...τα ρούχα των επιβατών, ειδικά τα σκουρόχρωμα, οι βαλίτσες, τα σακβουαγιάζ, οι τσάντες, τα καλλυντικά που υπήρχαν μέσα στις τσάντες, γυναικείες και αντρικές, οι αναπτήρες, τα χαρτομάντηλα, οι οθόνες των κινητών τηλεφώνων, τα σκουφάκια που φορούσαν κάποιοι στα κεφάλια τους, τα παπούτσια, κυρίως τα αθλητικά, οι κάλτσες, ένα ακαλαίσθητο κίτρινο τσιμπιδάκι με το οποίο μία κοπέλα, το πολύ δεκαεφτά ετών, τόλμησε να πιάσει μια τούφα από τα μαλλιά της που πέταγε, μια μύγα που ένας θεός ξέρει τίνος πολιτικός δάκτυλος ήταν, δύο προφυλακτικά ντούρεξ που ένας εικοσάχρονος περίπου νεαρός τα είχε φυλαγμένα ως κόρη οφθαλμού στη δεξιά εσωτερική τσέπη τού μαύρου δερμάτινου μπουφάν του, δεν είμαστε για εγκυμοσύνες και παιδάκια από τόσο μικρή ηλικία σκεφτόταν, μια ατζέντα που κατά λάθος έπεσε από το χέρι μιας ξανθιάς κυρίας, οι σκέψεις των επιβατών, κυρίως οι μύχιες σκέψεις των επιβατών, τα χαμόγελα κάποιων άλλων επιβατών, το ροχαλητό του κυρίου στο πίσω πίσω κάθισμα, αυτό, αυτό ειδικά πρέπει να είχε τεράστιο μερίδιο ευθύνης διότι το ροχαλητό είναι κάτι το πολύ ενοχλητικό, χώρια που ενίοτε μπορεί να αποβεί και μοιραίο, τα κωλόχαρτα στις τουαλέτες, οι σοκοφρέτες, οι τσίχλες, τα τσιπς, τα μπουκαλάκια εμφιαλωμένου νερού που στέκονταν όρθια και έτοιμα προς πώληση στο μπαρ, το αυστηρό βλέμμα του ενός αγοριού πίσω από το μπαρ, οι πολύ έντονες βλεφαρίδες του συναδέλφου του...

ΤΟ ΜΙ ΟΜΙΚΡΟΝ ΥΨΙΛΟΝ ΝΙ ΓΙΩΤΑ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ ΣΟΥ, πετάχτηκε και είπε κάποιος από το αδηφάγο και κακό Κοινό...

....τρία βιβλία, συνέχισε ακάθεκτος ο πραγματογνώμων, τα δύο επιστημονικά, το άλλο λογοτεχνικό, ένα περιοδικό με σταυρόλεξα, κάτι ασημί μανικετόκουμπα που έδειχναν πολύ φανταχτερά και άκομψα πάνω στο μαύρο πουκάμισο ενός μεσήλικα, το κλουβένιο μικροσκοπικό σπιτάκι στο οποίο ήταν προσωρινά προστατευμένη μια ατίθαση γάτα, ατίθαση μέχρι εκείνη τη στιγμή εννοείται, διότι λίγο αργότερα η κακιά η τύχη τα έφερε έτσι τα πράγματα που η γάτα έπαψε να είναι ατίθαση εξαιτίας του δυστυχήματος -που λέει ο λόγος δυστυχήματος δηλαδή-, ένα τοστ με ζαμπόν και τυρί που δευτερόλεπτα πριν είχε βγάλει ένας εικοσάχρονος νέος από ένα αλουμινόχαρτο, το αλουμινόχαρτο αυτό καθ' εαυτό που συγκάλυπτε τόση ώρα το τοστ με το ζαμπόν και το τυρί, η ευθύνη του αλουμινόχαρτου θα μπορούσε να πει κανείς ότι ήταν κατά κάποιο τρόπο πολιτικού τύπου ευθύνη, χώρια το ηθικό κομμάτι της υπόθεσης στη συγκάλυψη αυτή, τα πολύ έντονα βαμμένα κόκκινα νύχια μιας κυρίας, το πόμολο της τουαλέτας, το δάχτυλο ενός αγενούς νεανία που τόλμησε και το έβαλε στη μύτη του, στην εποχή μας έχει χαθεί πλέον και το παραμικρό ίχνος καλών τρόπων, το λεξιλόγιο που χρησιμοποιούσαν δύο νέοι αμφιβόλου ηθικής, ένα λεξιλόγιο άκρως ύποπτο, ΤΙ; ΔΕΝ ΤΑ ΠΙΣΤΕΥΕΤΕ

ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΣΑΣ ΛΕΩ;;; είπε ο πραγματογνώμων, δεν τα πιστεύετε αυτά που σας λέω; απορώ, εγώ σας περιγράφω τα πράγματα ακριβώς όπως έγιναν, η αλήθεια πρέπει να λάμψει, κάτι πακέτα τσιγάρων, επίσης, που περίμεναν υπομονετικά να συνεισφέρουν τον οβολό τους στην πρόκληση του θανατηφόρου καρκίνου ΜΕΤΑ ΤΟ ΠΕΡΑΣ ΤΟΥ ΑΣΦΑΛΟΥΣ ΤΑΞΙΔΙΟΥ ασφαλώς διότι το κάπνισμα βλάπτει, ως γνωστόν, τριπλά και εφταπλά κατά τη διάρκεια ενός ταξιδιού, κι ίσως, για να μην τα πολυλογούμε, ίσως τελικά να έφταιγε το ταξίδι αυτό καθ' εαυτό, ναι, τελικά, όσο το σκέφτομαι, νομίζω πως εκεί ακριβώς θα πρέπει να ανιχνευθούν τα βαθύτερα αίτια του δυστυχήματος, ναι, ναι, ακριβώς εκεί είναι το βαθύτερο αίτιο: στο Ταξίδι, διότι κανείς απολύτως λόγος δεν υπάρχει να ταξιδεύουμε εμείς οι άνθρωποι, τα ταξίδια είναι μία απολύτως άχρηστη διαδικασία, ένα πήγαινε έλα άνευ λόγου και ουσίας, αλλά ας μην επεκταθούμε τόσο στο βαθύτερο αίτιο και ας επιστρέψουμε στους πρώτους, στους βασικούς υπαίτιους αυτού του δυστυχήματος, που λέει ο λόγος δυστυχήματος δηλαδή, διότι σιγά το δυστύχημα, καμιά εξηγηταριά άνθρωποι νεκροί, ε δεν είναι δα και φοβερό το νούμερο, αν σκεφτεί κανείς μάλιστα ότι οι αριθμοί είναι άπειροι, ε τότε το νούμερο εξήντα είναι προκλητικά μικρό για να μπαίνουμε στη διαδικασία συζήτησης και προβληματισμού επί του θέματος, το νούμερο εξήντα είναι ένα τίποτα μπροστά στο άπειρο της αριθμητικής καταμέτρησης, και στο κάτω της γραφής ας μην κρυβόμαστε και πίσω από το δαχτυλάκι μας: αυτοί οι άνθρωποι πήγαιναν γυρεύοντας...

ΤΟ ΜΙ ΟΜΙΚΡΟΝ ΥΨΙΛΟΝ ΝΙ ΓΙΩΤΑ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ ΣΟΥ, πετάχτηκε και είπε κάποιος από το αδηφάγο και κακό Κοινό...

...ένας φορτιστής ειδικός για αί φον νούμερο 45327, συνέχισε ακάθεκτος ο πραγματογνώμων, πρέπει να έπαιξε καθοριστικό ρόλο στην μη αποτροπή του δυστυχήματος-που λέει ο λόγος δυστυχήματος δηλαδή, κι ύστερα όταν άρχισαν να ακούγονται κραυγές, κανείς απολύτως δεν έφταιγε για τις κραυγές, οι κραυγές των ανθρώπων προκληθήκανε από μόνες τους, για τις κραυγές φταίγανε οι ίδιες οι κραυγές, το ίδιο ακριβώς συνέβη και με τις πυρκαγιές που άρχισαν να ξεσπούν από δω κι από κει, κανείς απολύτως δεν έφταιγε για τις πυρκαγιές, την αποκλειστική ευθύνη για την πυρκαγιά την είχε η ίδια η πυρκαγιά, και μην ακούτε καθόλου τι τσαμπουνάνε μερικοί άσχετοι για τα πραγματικά αίτια του δυστυχήματος-που λέει ο λόγος δυστυχήματος δηλαδή, άκου εκεί πραγματικά αίτια!, για τα ουρλιαχτά επίσης που άρχισαν να ακούγονται το ένα πίσω από το άλλο εννοείται ότι δεν χρειάζεται να γίνει περαιτέρω έρευνα, την αποκλειστική ευθύνη των ουρλιαχτών την είχαν τα ίδια τα ουρλιαχτά, το ίδιο ακριβώς δηλαδή με αυτό που ίσχυε και για τους θρήνους, τις κομμένες ανάσες, τα νεκρά βλέμματα, ξέχασα επίσης να αναφέρω ότι ένα μανταρίνι που μόλις είχε ξεφλουδιστεί και πήγαινε να μπει στο στόμα κάποιου νεαρού έπαιξε πολύ ύποπτο ρόλο στην εξέλιξη του δυστυχήματος-που λέει ο λόγος δυστυχήματος δηλαδή, κι αυτό ξέρετε γιατί το τονίζω;;; είπε με στόμφο ο πραγματογνώμων, αυτό το τονίζω διότι το μανταρίνι δεν είχε ξεφλουδιστεί με ομοιομορφία, το μανταρίνι είχε ξεφλουδιστεί με πολύ τσαπατσούλικο και καθόλου άριστο τρόπο ΚΑΙ Η ΤΣΑΠΑΤΣΟΥΛΙΑ ΠΛΗΡΩΝΕΤΑΙ ΚΑΠΟΙΑ ΣΤΙΓΜΗ, πληρώνεται με αίμα, με χυμένο, ρέον, ζεστό αίμα...

ΤΟ ΜΙ ΟΜΙΚΡΟΝ ΥΨΙΛΟΝ ΝΙ ΓΙΩΤΑ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ ΣΟΥ, πετάχτηκε και είπε κάποιος από το αδηφάγο και

κακό Κοινό...

(δυστυχώς συνεχίζεται...)